

Marilena Apostu s-a născut la 22 iunie 1969 în municipiul Galați. Este profesor documentarist la Galați.

Colaborări la reviste: „Argeș”, „Ramuri”, „Caligraf”, „Literadura”, „Conta”, „Antares”, „Sintagme Literare”, „FeedBack”, „Literatorul”, „Cafeneaua Literară”, „Urmuz”, „Luceafărul de Dimineață”, „Poezia”, „Neuma”, „Acolada”, „Caiete Silvane”, „Actualitatea Literară” etc.

Volume publicate:

Orașul cu femei triste, Editura Neuma, 2021

Opt tăceri, Editura Vasiliana '98, 2020

Iubește-ți departele!, Editura SemnE, 2019

Premii:

- Premiul Special pentru poezie de dragoste, Editura ARTCREATIV, București, 2018

- Premiul Uniunii Internaționale a Oamenilor de Creație, pentru volumul *Opt tăceri*, Chișinău, 2021

- Premiul revistei „Colocvii Dunărene”, pentru volumul *Opt tăceri*, 2021, acordat de Filiala SUD-EST a Uniunii Scriitorilor din România.

Marilena Apostu

UMBRELE NU FAC ZGOMOT

Versuri

Cuvânt înainte și de apoi de
Marian Drăghici

LIMES
2022

Cuprins

Cuvânt înainte și de apoi (<i>Marian Drăghici</i>)	5
*** (Frica așteaptă răspuns)	7
*** (Voi vedea când voi muri)	8
*** (Umbre pentru pereții plini de trecut)	9
*** (O melodie portugheză toată noaptea s-a chinuit)	10
*** (Copacii au uitat să înflorească)	11
*** (Adevărul e spart de neadevăruri)	12
*** (Zece porunci au adormit pe noptieră)	13
*** (M-am întors să iau umbrela sigur o să plouă)	14
*** (Flori ar fi trebuit să-ți prind în păr)	15
*** (Într-o noapte)	16
*** (Aș putea scrie)	17
*** (Nasturele încheiat mușcă	18
*** (O femeie pe trecerea de pietoni)	19
*** (Dorm case risipite)	20
*** (Liniște în oasele adormite)	21
*** (O veste învinețește pe asfalt)	22
*** (Nu pot spune pe unde am mers împreună)	23
*** (Pământul s-a îngălbenit de flori)	24
*** (Sunt ca o plimbare de seară)	25
*** (Te-am visat)	26
*** (Mă strecur printre semne de întrebare)	27
*** (Ca un manechin din vitrină)	28
*** (Te implor: ascunde-mă)	29
*** (Roagă-te pentru strigătul ei)	30
*** (Te-am așteptat)	31
*** (Învește-mă cu celălalt țarm)	32
*** (Fluviul de la un mal la altul e păzit de femei)	33
*** (Miresmele visează să vindece toate cercurile)	34
*** (Trecea prin iarba cuminte)	35

*** (Amănunte din viața unui)	36
*** (Nu e timp să fac noduri zilelor)	37
*** (Pe străzi aceeași oră)	38
*** (În grădina cu multe suflete)	39
*** (Bun venit în respirația femeii!)	40
*** (Strada adoarme cu umărul dezvelit)	41
*** (Dă-mi o viață cât un colac de salvare)	42
*** (Călătorim cu tălpile sângerânde)	43
*** (Preadulcele zâmbet se stinge)	44
*** (Hârtia prinde culoare în așteptarea ta)	45
*** (În seara asta am să plec să mă plimb)	46
*** (Orașul își așteaptă trecătorii)	47
*** (Flori uitate în oraș trezesc îngerii)	48
*** (Zugrăvesc zidul, plecarea picioarelor)	49
*** (Totul piere)	50
*** (L-am întrebat de ce umbrele mor)	51
*** (Aluneca într-o rochie roșie)	52
*** (Abia mă auzi)	53
*** (Am adormit în vârful picioarelor)	54
*** (N-ai mai ajuns)	55
*** (Clipa se înhamă să atârne cifre)	56
*** (Pe-o tablă de șah)	57
*** (Umbra abia o mai târâsc după mine)	58
*** (Nimic nu-i simplu)	59
*** (Nu te voi întreba)	60
*** (Arborii s-au jucat de-a Dumnezeu)	61
*** (Cu patimi plecate în somn)	62
*** (Aseară ți-ai ținut pașii pentru a-mi arăta orașul)	63
*** (Dincolo)	64
*** (Femei așteaptă răsăritul pe faleză)	65
*** (Cândva strigătul împletea ca o iarbă crudă amiaza)	66
*** (Pietrele au început să iubească)	67
*** (Zei ard frunzele peste flori)	68
*** (Cuvântul rupea cămașa risipită)	69

*** (Lumina șterge colțul străzii)	70
*** (Duminici de hârtie s-au pregătit)	71
*** (Sângele leagă fiecare mișcare)	72
*** (Viețile altora se îmbulzesc pe stradă)	73
*** (Tocmai vorbeam într-o solemnă aortă)	74
*** (Voi muta biblioteca)	75
*** (Sunt o simplă părere)	76
*** (Lumea nu se schimbă)	77
*** (Flăcări învăluie cerul în miez de noapte)	78
*** (Ce faci când gândurile traversează odaia?)	79
*** (Ochii ei de albastru-azur)	80
*** (Am venit să te întreb ce mai faci?)	81
*** (Lumini pe stradă vând zile)	82
*** (Culesul de mere fierbe)	83
*** (Azi-noapte am visat)	84
*** (Șapte cuvinte mă ating de patruzeci de ori)	85
*** (În vis de-o mie de ori te-am iertat)	86
*** (Desenez)	87
*** (Am să prind sufletul când azvârle cu pietre)	88
*** (Cuvinte agățate în cerc)	89
*** (Mă vei striga: Marlenka, Marlenka!)	90
*** (Sunt o femeie)	91

Voi vedea când voi muri
câte flori am adunat și câte flori am dăruit.
Cea care va veni în taină va vorbi
despre cuvintele din palmă precum geamul spart.
Aceasta este fotografia mea
deschisă ca toamna.
Sprâncenele neterminate ridică turnuri din eșarfe.
Lumina trece cu fotografiile tale
în întâmpinare ca un buchet.
Ziua de naștere mi-a făcut cadou genunchi însângerați.
Acolo sus îmi vei aduce flori.
Ca un semn de carte mereu în așteptare orașul
e recunoscător îngerului cu ochi timizi,
cel ce ți-a trăit cerul și nevoia unei albe hârtii.
Nu există rânduri uitate la întâmplare,
nopti cu ploaie au destrămat petele.
Poetii uitați au gânduri căprui, este nevoie de nume,
de ochi ce întreabă cât de mult te-ai schimbat.
Dă-mi mâna,
auzi cum foșnesc aripi.
Dă-mi mâna!

Umbre pentru pereții plini de trecut
ai însemnat într-o carte,
să știi că le-am învățat aproape pe de rost
așteptând un cântec pentru Marlenka.
Respir poeme ce mi-au mângâiat sufletul.
Am reparat acoperișul,
am reparat zile,
ploi pentru trup,
am pus la uscat lacrimi.
Încă o dată am legănat florile,
am strâns umerii
ca ploaia să-mi aducă bucurii,
coapsele au oprit ispita.
Adevărul, încerc să-l smulg.
Sfinții locuiesc într-o locomotivă cu mersul îngreunat.
Ți se văd aripile,
gândul istovit acoperă,
iubirile tale revarsă tăceri.
Dumnezeu scrie cu mâinile celei pe care ai cuprins-o.

O melodie portugheză toată noaptea s-a chinuit
să-mi numere rănilor.
Soarele din spatele blocului îmi amintește că până la urmă
ți-am dat dreptate,
erai plecat să înduri altă lume.
Ceața se întinde cât vezi cu ochii.
Cântecul Marizei a stat o noapte întreagă cu mine
și nu mi-a fost frică.
Ar trebui să inventez o mamă și să mă nască.
Îmi este datoare,
să stea zăvorâtă în propria dreptate tot mai des.
Așteptarea e o grea încercare, degeaba,
nu voi fi unde mă cauți.
Ochii au rămas să aștepte o veste de la tine.
Un cântec vechi portughez stă să se stingă.
Mi-ar prinde bine o plimbare și ploi ațipite în nori.

Copacii au uitat să înflorească,
nemișcarea e roasă de vânt.
Altădată florile creșteau.
Vești uitate pe masă se usucă.
Cineva vinde melancolie pe stradă,
dai buzna în cameră să-mi spui că tremură cerul,
un strigăt pălmuieste și fuge.
Ce curat e numele în care ai venit îmbrăcat!
Despre întoarcerea ta n-am să vorbesc.
Lupoaiă urlă până la cer
când un copil trage peste el o poveste și-adoarme,
visează iarba cum joacă printre ploi toată vara.
Ziua plânge,
voi spăla și călca amintiri.

Adevărul e spart de neadevăruri,
gândul să-l împac e în zadar.
Te porți precum ai scoate un câine la plimbare.
Lasă-l fără lesă, să fie liber,
altfel va urla toată noaptea,
destul respiră cu teamă.
Un șirag legat de gât mi-a rupt cuvintele,
am visat că era ora 10,30 un cutremur balansa patul.
O voce mă striga: salvează-te!
Nu-ți risipi viața.
Nu vezi că totul se mișcă.
Privește Marlenka,
privește,
totul e o minciună.

Zece porunci au adormit pe noptieră,
voi fi judecată pentru fiecare punct.
Fotografiile te vor urma.
E destul de cald afară, în curând va ploua.
Ultimele versuri scrise în tren chicotesc noaptea.
Le voi repara.
Ca o haină strâmtă pentru doi îmi pregătesc
foaia de unde trimit iluzii până când se îndoaie asfaltul.
Strada se umple de oameni, cerul de nori.
Măinile ies din tavan, tu ești departe.
Gândurile mele poate caraghioase urmăresc zile,
respirația mi se umple de zgomotul lor.
De la un răsărit până la ultimul apus
ploaia e mereu așteptată.

M-am întors să iau umbrela sigur o să plouă,
miroase a praf ce nu rabdă să fie strivit.
Aerul e prins în colivie,
trebuie să inventez o preafericită risipă,
mâine o voi purta ca mângâiere.
La noapte poate va ploua mai mult.
Vântul se urâtește,
ca un covor de sare uitarea ne desparte.
Iluzii cad de pe mine ca o tencuială.
Poezia e totuși un scaun de tortură și vă implor
să nu-mi reparați niciun ceas!

Flori ar fi trebuit să-ți prind în păr,
voi aștepta să adie vântul prin ierburi,
jocul chemat să aprindă lumina va trece în somn de petală.
Voi fi Maria din zori prin aburul grădinii,
voi fi mireasa mereu legănată de sângele tău.
Mereu prea singură.
Azi știu cum gândul alb trece prin gândul negru strigând.
Bătrânul poet cu o mulțime de vorbe înțelepte nu-și mai aduce
aminte dacă m-a iubit,
își petrece ultimele zile zâmbind unui căluț albastru.
Cuvintele lui m-au strigat cândva pe nume.
Apă de apoi, să mă înveți cum să mor înflorită!

Într-o noapte
am scris poezii mersului strivit de ploaie.
Tandrețea îmi încăpea în artere
din ce în ce mai des, precum adevărul.
Vechi ziduri sărbătorească sârma ghimpată
din frumusețea zâmbetului tău.
Adun cuvintele risipite din fața ușii.
Ploi se scurg ca o culoare,
flori de salvie împlânzesc cărări.
Să-ți faci arbore cu sânge aspru,
să curgi șoptit ca liniștea peste ape,
peste dimineața ce se răsfârge.

Aș putea scrie
cât de mult am așteptat să vină noiembrie.
Răbdarea păianjenilor îmi țiuie în urechi.
Vorbește ceața pe fluviu
că-ți potrivești părul cărunt cu zâmbetul.
În acea vară blocurile semănau între ele
precum gândurile noastre.
Nebunia ar trebui oprită pe ziduri.
Sunt fiica celor ce o iau de la capăt,
străzile întârzie strigătul
nașterea amintește de-un plâns.
Nu aștepta să fiu blândă în zori,
dincolo
se adăpostesc balanțe strâmbe.